

de givne Regler paa en mere menneskekærlig Maade; og i øvrigt kan der jo ikke gives Regler for alle mulige Tilfælde. Hvis man herhjemme ganske vilde se bort fra en Dødsaaarsagsattest, udstedt af en udenlandsk Læge, uden at man ser sig i Stand til at sætte noget positivt Modbevis i Stedet, maa det næsten anses for udelukket, at en Enke kan faa Erstatning, hvis ikke Manden har slaaet sig ihjel paa Stedet. Det kan ikke være i Overensstemmelse med de smukke Tanker, der ligger til Grund for hele vor Lovgivning paa Ulykkesforsikringens Omraade.

Jeg skal slutte med at udtale Haabet om, at den højtærede Indenrigsminister vil foranledige denne sørgelige og efter min Mening uretfærdigt behandlede Sag taget op til fornyet Prøvelse, men det bør da være en Prøvelse, hvorved der tages større Hensyn til, hvad der faktisk foreligger: samstemmende Vidnesbyrd om den afdødes kraftige Konstitution i hele sit Liv, Ulykkestilfældet, Dødsfaldet kort efter og den engelske Læges Erklæring, end til vore Lægers Tro paa, hvad de ikke kan have Viden om. Det drejer sig efter min Mening her mere om at komme en Enke, der har mistet sin Forsørger under hans ikke mindst i disse Tider farefulde Gerning fjernt fra Hjemmet, og som har 4 smaa Børn og sidder i trange Kaar, til Hjælp end om at støtte nogle Læger, som vistnok — jeg benytter Lægernes eget Udtæk — vistnok har vovet sig længere ud, end de kan bunde. Jeg bebrejder ikke Lægerne deres Tvivl, som Ikke-Læge mangler jeg ganske Forudsætning for at afgøre, om den er begrundet eller ikke, men jeg bebrejder Arbejderforsikrings-Raadet, at det ikke har ladet denne Tvivl, som her er og nødvendigvis maa være til Stede, komme den forulykkede til gode, som Raadets egne Ord lyder: Ord kan imidlertid ikke gøre det, her maa der handles, og for mulig at fremkalde denne Handling er det, at jeg i Dag har fremdraget denne sørgelige Sag, fordi jeg gerne vil være medvirkende til, at nogle af de Følger, denne Ulykke har forvoldt, kunde blive mildnet.

Indenrigsministeren (Rode): Det vil være umuligt mere udførligt og med større Medfølelse for den forulykkedes efterladte og med større Sympati for Sømandsstanden at skildre denne Sag, end den ærede Taler (Sporon-Fiedler) har gjort, og jeg skal derfor kun til de af ham fremlagte

Oplysninger føje ganske faa Bemærkninger vedrørende selve Sagen. Det ærede Medlem nævnedes de fleste af disse Dokumenter, men gengav dog ikke Ordlyden af den Erklæring, der er afgivet af Universitetets retsmedicinske Institut, og for at den ogsaa skal forefindes til Bedømmelse af Sagen, skal jeg gengive den. Jeg skal forudsætte, at saaledes som jeg forstaa Sagens Dokumenter, maa Forholdet antages at være dette: Dødsfaldet indtraf paa den Maade, at vedkommende Sømand, efter at være faldet, nogle Dage derefter paa Hospitalet faar Opkastninger, Diarrhoe, akute Underlivssmerter, bliver daarlignere og daarlignere, faar stærk Næseblødning, til sidst Blodbrækning, og saa dør han. Den engelske Læge gaar ud fra, at Døden er bevirket ved den af Ulykkestilfældet forårsagede Bristning af Leverens Blodkar. De danske Læger udtaler positivt — jeg hørte ikke, om det ærede Medlem oplæste dette —, at Bristning af Leverens Blodkar umulig kan give Anledning til Næseblødning eller Blodbrækning. Hele Sagens Beskaffenhed, navnlig den Omstændighed, at der altsaa var en Strid mellem den engelske Læges Udtalelser og de danske Lægers paa dette positive bestemte Omraade, gjorde selvfølgelig, at Indenrigsministeriet maatte ønske Sagen yderligere oplyst, og saa var der ikke nogen højere Lægemyndighed her i Landet end Universitetets retsmedicinske Institut at henvende sig til, og denne udtalte følgende: „I Anledning af at Konsistorium i Skrivelse af 10. Juli d. A. har udbedt sig Instituttets Erklæring om en Forsikrings sag vedrørende afdøde Skibsfører H. Friis Christensen, skal jeg udtale, at man kan tiltræde Arbejderforsikrings-Raadets Opfattelse, ifølge hvilken der ikke kan antages at være nogen Aarsagssammenhæng mellem det afdødes overgaaede Ulykkestilfælde og Dødsfaldet.“ Efter denne Erklæring fra det retsmedicinske Institut vil det være ugørligt for Indenrigsministeriet at foretage noget yderligere. Indenrigsministeriet kan ikke forudsætte, hvad det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod, heller ikke forudsatte, at det retsmedicinske Institut og dets Formand, Professor Ellermann, har afgivet denne Erklæring mod bedre Vidende blot for at støtte en af andre Læger afgiven Erklæring. Jeg maa antage, at retsmedicinsk Institut og Professor Ellermann har afgivet denne Erklæring, fordi de Oplysninger, der foreligger om den engelske Læges Diagnose og de danske Lægers